

Arrest

nr. 228 484 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De beslissing werd dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoekster en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: A.

voornaam: U.

geboortedatum: [...]1988

geboorteplaats: Tirana

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van VILVOORDE-MACHELEN (VILVOORDE) op 19/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene verblijft reeds sedert 23/01/2019 (zie inreistempel) in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Uit het PV [...]2019] van de politie zone van VILVOORDE-MACHELEN (VILVOORDE) blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

□ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit de de stukken in het dossier blijkt betrokkene echter al langer in het rijk te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Raden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit de de stukken in het dossier blijkt betrokkene echter al langer in het rijk te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2019 door de politiezone van VILVOORDE-MACHELEN (VILVOORDE) en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit de de stukken in het dossier blijkt betrokkene echter al langer in het rijk te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana/om de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana."

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. T. (Attaché), gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie VILVOORDE-MACHELEN (VILVOORDE), en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te BRUGGE, de betrokkene, A., U., op te sluiten in de lokalen van het centrum te BRUGGE Vanaf 20/05/2019"

Op 19 mei 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod werd eveneens dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoekster heeft dit inreisverbod aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de zaak met rolnummer 234 074.

Op 24 mei 2019 werd verzoekster gerepatriëerd naar Albanië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt verweerder de exceptie op van gebrek aan belang bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nu de bestreden beslissing werd uitgevoerd. Hij wijst erop dat de beslissing verdwenen is uit het rechtsverkeer. Een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zou verzoekster geen voordeel meer kunnen opleveren.

De raadsvrouw van verzoekster stelt haar belang te behouden, niet enkel wat betreft haar beroep tegen het inreisverbod dat hangend is voor de Raad in de zaak met rolnummer 234 074, maar ook ten aanzien van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waarop dit inreisverbod is gebaseerd.

De Raad volgt in casu het betoog van verweerder niet dat een eventuele vernietiging van het bevel verzoekster geen voordeel zou kunnen opleveren.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevestigt dat: *"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)".* Zo ook blijkt dat de grondslag van het in zaak RvV 234 074 bestreden inreisverbod artikel 74/11 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is. In dit inreisverbod staat letterlijk: *"De beslissing tot verwijdering van 19/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod".*

De Raad kan verweerder volgen dat de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Verweerder gaat er echter aan voorbij dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Ook het Grondwettelijk Hof bevestigt dat indien het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd van de verwijderingsmaatregel en deze wordt vernietigd, ook het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer zal hebben (GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018, B.9.3.).

Bijgevolg, mocht verzoekster een gegrond middel aanvoeren tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dan leidt dit niet enkel tot de vernietiging van het bevel, maar eveneens tot de vernietiging van het inreisverbod. Het actueel belang is daarom duidelijk.

Ter zitting wijst verweerder nog op het feit dat verzoekster evenmin belang heeft bij het bestrijden van de beslissing aangezien ze vrijwillig uitvoering aan het bevel heeft gegeven. De raadsvrouw van verzoekster ontkent ter zitting het vrijwillig karakter van de repatriëring. Enerzijds merkt de Raad op dat het betoog van verweerder geen afbreuk doet aan het voorgaande in verband met de samenhang met het inreisverbod, anderzijds blijkt dat het administratief dossier een stuk bevat dat zou moeten betrekking hebben op de vrijwillige vertrekverklaring van verzoekster, maar dit is ingevuld in een voor de Raad onbegrijpelijke taal. Er is niet in een vertaling voorzien van hetgeen verzoekster heeft geschreven. Bijgevolg kan de Raad niet zonder meer aannemen dat verzoekster vrijwillig heeft ingestemd met de repatriëring.

De exceptie wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“5.

Aan verzoekster wordt geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten op grond van volgende overwegingen:

- er zou een risico op onderduiken bestaan (art. 74/14 § 3, 1° Vreemdelingenwet);

6.

Verwerende partij besluit al te lichtzinnig tot een risico op onderduiken.

Zoals hoger uiteengezet verblijft verzoekster reeds maanden op hetzelfde adres bij een vriendin, nl. in Jette, in de [...].

Verzoekster kreeg bovendien nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

7.

Verwerende partij verwijst ter adstructie van het risico op onderduiken naar art. 1 § 2, 1° en art. 1 § 1, 3° Vreemdelingenwet: onwettig verblijf & geen melding.

Uit deze 2 feiten (welke vermengd kunnen worden tot 1 feit) kan niet ipso facto een risico op onderduiken worden afgeleid.

Verzoekster mocht nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten en de overschrijding van de termijn dat zij in de Schengenzone kon verblijven, was relatief beperkt.

In dezelfde zin gaat de aanbeveling in het Terugkeerhandboek (art. 1.6 van de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergereleerde taken):

“Elke automatische conclusie, bijvoorbeeld dat illegale binnenkomst of het ontbreken van documenten betekent dat er een risico op onderduiken bestaat, moet worden vermeden. Bij deze individuele beoordeling moet rekening worden gehouden met alle relevante factoren, waaronder de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale situatie van de betrokkenen die mogelijk direct van invloed zijn op het risico dat de onderdaan van een derde land onderduikt. In sommige gevallen kan die beoordeling leiden tot de conclusie dat er geen risico op onderduiken bestaat; ook al is aan een of meer van de in de nationale wetgeving vastgestelde criteria voldaan (...).”

Alleszins dient vastgesteld dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden van het geval zoals nochtans uitdrukkelijk bepaald in art. 1 § 2 Vreemdelingenwet (en ook in art. 1.6 van het Terugkeerhandboek).

Verzoekster werd immers niet eens gehoord (cfr. infra), i.e. een logisch en inherent onderdeel van een individueel onderzoek en evident noodzakelijk om de omstandigheden eigen aan het geval te kennen.”

Verzoekster meent dat de gemachtigde op te lichtzinnige wijze heeft besloten tot een risico op onderduiken. Ze stelt reeds maanden te verblijven op hetzelfde adres bij een vriendin en geeft dit adres in het verzoekschrift op. Ze wijst erop nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen te hebben en dat de overschrijding van de termijn gedurende dewelke ze in de Schengenzone kon verblijven maar relatief beperkt is overschreden. Verzoekster meent dat niet louter omwille van de verwijzing naar artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden dat er een risico is op onderduiken. Ze verwijst hierbij naar het Terugkeerhandboek, zijnde de aanbeveling 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk terugkeerhandboek voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van

terugkeerdergerelateerde taken. Hieruit blijkt dat elke automatische conclusie, bijvoorbeeld uit illegale binnenkomst of uit het ontbreken van documenten, van een risico op onderduiken moet vermeden worden en dat een individuele beoordeling moet gemaakt worden van alle relevante factoren zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie. Die individuele beoordeling kan in sommige gevallen ertoe leiden dat er geen risico op onderduiken bestaat, ondanks het feit dat voldaan is aan een of meerdere vastgestelde criteria. Nu er geen individueel onderzoek is gedaan, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval, zoals nochtans uitdrukkelijk bepaald in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt niet gehoord te zijn zodat ook geen rekening kon gehouden worden met de omstandigheden eigen aan haar geval.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het risico op onderduiken inderdaad steunt op artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2°[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Het in paragraaf 1, 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde risico op onderduiken wordt als volgt omschreven:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Verzoekster verwijst hierbij terecht naar de aanhef van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin is bepaald dat het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat dit na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Dit vindt inderdaad ondersteuning zowel in het Terugkeerhandboek als in de voorbereidende werken van de relevante bepaling in de Vreemdelingenwet.

Echter de Raad volgt niet dat in casu verzoekster niet werd gehoord en bijgevolg de gemachtigde geen rekening kon houden met omstandigheden eigen aan de zaak die zouden toestaan om, ondanks de toepasbaarheid van artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet hetgeen niet wordt betwist door verzoekster, toch te oordelen dat er geen risico op onderduiken bestaat. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op 19 mei 2019 om 10u 's morgens. Hierin heeft verzoekster geen aanwijzingen gegeven waaruit kon afgeleid worden dat er geen risico op onderduiken bestaat. In casu neemt de Raad dan ook niet aan dat de gemachtigde geen onderzoek heeft gedaan naar de omstandigheden eigen aan het geval. Indien uit het gehoor geen omstandigheden blijken die kunnen afbreuk doen aan de vaststelling van het risico op onderduiken op basis van de objectieve criteria opgesomd in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dan hoeft de gemachtigde deze ook niet uitdrukkelijk te vermelden. Het feit dat verzoekster geen eerder bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, en er dus geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 1, § 2, 4°, betekent niet dat er bijgevolg geen toepassing kon gemaakt worden van andere objectieve criteria voorzien in de wet. Verzoekster vermeldt nu in het verzoekschrift het adres van een vriendin waarbij ze zegt er reeds maanden te verblijven. Het pas in het verzoekschrift bekend maken waar men feitelijk verblijft, is uiteraard te laat om aan te tonen “mee te werken met de overheden”. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of niet op hotel verblijft, zoals de gemachtigde terecht heeft vastgesteld in de beslissing. Verblijven op een voor de Dienst Vreemdelingenzaken ongekend adres en dit niet spontaan kenbaar maken aan de gemeente, kan inderdaad aanzien worden als het niet

meewerken met de overheid die belast is met het toezicht op de naleving van de Vreemdelingenwet en dus als een risico op onderduiken.

De Raad neemt dan ook geen schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoekster betreft deze schending zowel op het bevel om het grondgebied te verlaten als op de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn. Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Geheel ten onrechte betoogt verwerende partij dat verzoekster zou zijn gehoord.

Verzoekster is in casu een Albanees onderdane die geen Nederlands of Frans (of Duits) spreekt.

Een beëdigde tolk was niet aanwezig op het ogenblik van de vrijheidsberoving en verzoekster werd aldus niet gehoord in een taal welke zij begreep en waarin zij zich naar behoren kon uitdrukken.

Een eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt de mogelijkheid om daadwerkelijk zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Zonder aanwezigheid van een tolk was verzoekster evident niet in de mogelijkheid haar standpunt naar behoren kenbaar te maken. Het blijkt ook niet dat verzoekster daadwerkelijk werd verhoord.

Het voorhanden zijn van een administratief verslag levert uiteraard nog niet het bewijs op van een verhoor en de eerbiediging van een hoorrecht. De eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt meer dan het formalisme van de redactie van een administratief verslag en veronderstelt dat de nodige schikkingen worden getroffen om het standpunt van betrokkene te vernemen en te begrijpen.

9.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

10.

Door de schending van het hoorrecht werd verzoekster niet in de mogelijkheid gesteld om (o.a.)

- aan te geven dat er geen sprake was van zwartwerk;
- dat zij reeds maanden bij een vriendin in Jette woont, steeds op hetzelfde adres;
- dat er geen risico op onderduiken is;
- etc.

Verzoekster heeft aldus niet de werkelijke mogelijkheid gekregen individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat een andere beslissing zou worden genomen.

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen.”

Verzoekster doet een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht, als algemeen beginsel van unierecht en verwijst daarbij terecht naar artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie. In casu ligt immers een verwijderingsmaatregel voor op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen een omzetting van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Bijgevolg is in casu

toepassing gemaakt van het unierecht en kan verzoekster dienstig verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht. De Raad sluit zich dan ook aan bij de theoretische uiteenzetting over het hoorrecht maar voegt hier evenwel aan toe dat vaste rechtspraak van het Hof van Justitie stelt dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekster meent dat ze niet op nuttige wijze werd gehoord nu zij een Albanese onderdaan is en geen Nederlands, Frans of Duits spreekt. Er was geen beëdigde tolk aanwezig zodat verzoekster niet werd gehoord in een taal die ze begreep zodat ze zich niet naar behoren kon uitdrukken. Een administratief verslag levert volgens verzoekster niet het bewijs van een gehoor of de eerbiediging van een hoorrecht. Dit laatste veronderstelt dat de nodige schikkingen worden genomen om het standpunt van de betrokkene te vernemen en te begrijpen. Verzoekster voert aan dat door de schending van dit hoorrecht zij niet in de mogelijkheid is gesteld om aan te geven dat er geen zwartwerk was, zij reeds maanden bij een vriendin in Jette woonde, steeds op hetzelfde adres en dat er geen risico op onderduiken is.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier zowel een administratief verslag bevat van 18 mei 2019, als een gehoorverslag van 19 mei 2019. In het administratief verslag, opgesteld door de federale politie, wordt vermeld dat verzoekster op 18 mei 2019 om 22u50 werd betrap op het serveren in een herberg. Na controle blijkt dat verzoekster geen werkvergunning kan voorleggen en blijkt verzoekster in haar paspoort drie inreisstempels te hebben van 23 januari 2019. Verzoekster werd verhoord en verklaarde bij familie te verblijven en op vakantie te zijn. Op vragen in verband met haar gezondheidstoestand, elementen die een onmiddellijke terugkeer naar haar herkomstland belemmeren, of ze reeds een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan en of dat haar vingerafdrukken in een ander Europees land werden genomen, antwoordt verzoekster ontkennend. Daags nadien werd verzoekster wederom gehoord in het Engels en verklaart verzoekster opnieuw dat ze in België is voor vakantie. Op de overige vragen antwoordt verzoekster wederom ontkennend. Uit de verhoren blijkt inderdaad niet dat verzoekster werd bijgestaan door een tolk, maar waar verzoekster stelt dat ze het Nederlands, Frans of Duits niet machtig is, kan dit eventueel enkel een weerslag gehad hebben op het eerste gehoor van 18 mei 2019. Het is immers niet duidelijk in welke taal verzoekster werd ondervraagd. Het tweede gehoor werd in het Engels afgenomen en hier blijkt niet dat verzoekster moeilijkheden had om het Engels te begrijpen. Ook al kan aangenomen worden dat het altijd beter is vreemdelingen te horen in het bijzijn van een tolk, is de Raad in casu niet overtuigd van het feit dat indien verzoekster met een tolk zou zijn gehoord, zij elementen had kunnen aanvoeren die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven.

Verzoekster blijkt op heterdaad betrap geweest te zijn voor het “achter de schenkkast staan in de gelagzaal van een herberg”, volgens het administratief verslag van 18 mei 2019, zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Het louter ontkennen van het zwartwerk, zonder bij het verzoekschrift een kopie van de werkvergunning of arbeidskaart te voegen, overtuigt de Raad dan ook niet. Waar zij stelt dat ze de gelegenheid zou gehad hebben te zeggen dat ze bij een vriendin in Jette woonde, steeds op hetzelfde adres, blijkt dat verzoekster spontaan in het eerste gehoor heeft vermeld “bij haar familie te verblijven”. Verzoekster heeft het dus niet gehad over een vriendin, noch heeft ze gepreciseerd dat ze in Jette verbleef, laat staan dat ze haar adres heeft opgegeven. Hoe dan ook heeft de Raad supra reeds gesteld dat het pas in het verzoekschrift bekend maken van het adres waar men feitelijk verblijft, uiteraard te laat is om aan te tonen “mee te werken met de overheden”. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of niet op hotel verbleef, zoals de gemachtigde terecht heeft vastgesteld in de beslissing. Gedurende maanden verblijven op een voor de Dienst Vreemdelingenzaken ongekend adres en dit niet spontaan kenbaar maken aan de gemeente, kan inderdaad aanzien worden als het niet meewerken met de overheid die belast is met het toezicht op de naleving van de Vreemdelingenwet en dus als een risico op onderduiken. Zelfs mocht verzoekster in een van de gehoren in detail het adres kenbaar gemaakt hebben, dan nog zou verzoekster dit pas gedaan hebben nadat ze op heterdaad werd betrap op zwartwerk en illegaal verblijf en niet spontaan

binnen de binnen drie werkdagen nadat zij het Rijk is binnengekomen, zoals vereist door artikel 5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook in casu niet overtuigd dat verzoekster niet op nuttige wijze werd gehoord, noch dat indien een tolk aanwezig zou geweest zijn, zij elementen had kunnen voorbrengen die aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES